

ENHET -

KRITIKK -

ENHET

DISKUSJONSBLAD

FØR

NKS I OSLO

NR. 3. 2.UTGAVE

KAMERATER!

Beretningsdiskusjonene skjerpes nå, og kameratene må være årvåkne. Motsigelsene på AKP(m-l)s linje i det nasjonale spørsmål, kommunistenes holdning til okkupasjon fra sosial-imperialismen kom først opp på sommerleirene i år. Vi har vært i kamp eksternt med de moderne revisjonistene på spørsmålet om okkupasjonen, krigsfare og Svalbard. I beretningsdiskusjonen står noen kamerater på det åpent trotskistiske standpunktet, og hele distriktet må forberede seg på en hard diskusjon.

- Neste diskusjonsblad blir et temanummer om denne motsigelsen.
- Vi må forberede oss på lagsdiskusjoner i hele distriktet på dette
- Kameratene bør i jula forberede seg grundig ved å studere:

Beretningsdiskusjonen om trotskismen og det nasjonale spørsmål Klassekampen 15. og 22. juni. (Forberedelser til sommerleirene om krigsfare).

Lenin: Nasjonal politikk og proletarisk internasjonalisme (Avsnittet om aneksjonisme).

Lenin: Den proletariske revolusjonen og renegaten Kautsky.

RED.

DETTE NUMMERET INNEHOLDER:

Del 1. BERETNINGSDISKUSJONEN.

- A. Krav om sjølkritikk fra S [redacted] og P [redacted] ang. innlegget "NKS har for høyt aktivitetsnivå".
- B. Innlegg fra K [redacted] om deserteringa. (Det har desverre ingen overskrift.)
- C. Desertering: er å kapitulere for revisjonistisk press. A [redacted].
- D. Studentenes betydning i klassekampen. J [redacted].
- E. Hvorfor vakler småborgerskapet J [redacted]? K [redacted].
- F. Til spørsmålet om masselinja. K [redacted].
- G. Partiet leder NKS! Ikke undertegna.

Del 2. Oppsummering av DNS-valgkampen.

- A. DNS- valkampen styrka kampen mot den moderne revisjonismen. Kamerat i DS.
- B. Ideen om "SV- hordane" er reaksjonær og tener borgerskapet (Tidlegare SV- år.)
- C. Mobilisering av grunnorganisasjonene i NKS avgjorde kampen mot borgerskapet i DNS. N [redacted].
- D. Vi hater ikke revisjonismen. K [redacted].
- E. Enhet med SFD i annen valgkamp? J [redacted].

Enhet - kritikk - enhet er et viktig ledd i beretningsdiskusjonen. Studer artiklene nøye og skriv motinnlegg der du er uenig.

KRAV FRA DS/AU OM SJØLKRIKTIKK FRA S [REDACTED] OG P [REDACTED]

S [REDACTED] og P [REDACTED] hadde i forrige nummer av E-K-E et innlegg som er et fronttalangrep på NKS som kommunistisk organisasjon. De sier: "Slik situasjonen er i dag foretas det en rovdrift på medlemmene. Det tas ikke menneskelige hensyn. Det blir ikke avsatt tid til å løse medlemmenes problemer før det skjærer seg fullstendig. I ekstreme tilfelle blir folk kjørt til "vrak". De fremmer at NKS må få mindre å gjøre, og svartmaler situasjonen i organisasjonen. Dette innlegget kan ikke tolkes som noe annet enn et skarpt uttrykk for deserteringslinja. Hovedkravet til NKS er at vi skal løse oppgavene som klassekampen stiller.

Hvilke oppgaver mener S [REDACTED] og P [REDACTED] kan kuttet ut? Skal vi f.eks si at dette har vi ikke tid til å jobbe med når det bryter ut en storstreik? Eller om Søjet okkuperer nye land i det sørlige Afrika? Det er riktig at vi har store feil når det gjelder byråkrati og planlegging, men det er også slik at klassekampen ikke lar seg planlegge. Vår oppgave er å stille oss i spissen for de kampene som bryter ut!

S [REDACTED] og P [REDACTED] står for ei linje som er livsfarlig for NKS - som vil legge ned organisasjonen når feila blir stilt skarpt hos oss sjølv. Vi er nødt til å nedkjempe dette for å kunne slå effektivt mot revisjonismens råte, ta oppgjør med høyrefeila våre. Derfor er det viktig å skjønne at innlegget deres er et borgelig og reaksjonært angrep på NKS.

Kan S [REDACTED] og P [REDACTED] dokumentere at medlemmer hos oss har blitt knust? Vi mener at det er nødvendig at S [REDACTED] og P [REDACTED] kommer med en skarp sjølkritikk for at de skal skjønne innholdet i uttalelsene.

DS/AU krever at sjølkritikken blir behandla i laget.

S [REDACTED] og P [REDACTED] må skrive hver sin sjølkritikk.

DS/AU.

Vi oppfordrer alle til å studere artiklene om deserteringa og skrive artikler sjøl!

FRAM FOR ET KOMMUNISTISK KAMPLINJE I KORRIGERINGA AV NKS:

Om deserteringa av K [REDACTED].

Beretninga slår fast at desertering er den viktigste trusselen mot korrigeringa i dag. Jeg er uenig. Med dette mener jeg at beretninga angriper medlemmene i NKS for å være gjennomsyra av ønsket om å redde seg unna klassekampen. Dette er ikke min erfaring. Sjølv om det hever seg røster for at NKS gjør for mye, mener jeg dette ikke kan stemples som en deserteringslinje. De aller fleste av disse kameratene ønsker å gjøre en stor innsats i kampen for revolusjonen. Samtidig erfarer de at de, på tross av hard jobbing får utretta lite. Spontant stiller de da parola om å få mindre å gjøre, slik at det som gjøres kan bli gjort skikkelig. Jeg mener hverken linja med å få mindre å gjøre eller det å sette

brennpunktet på desertering løser disse reelte problemene mange hos oss har. Sjøl om vi skal kjempe hardt mot de som vil gå ut va NKS eller trekke seg fra ledende verv, er det den politiske linja som må utdypes og korrigeres.

Mao sier at den politiske linja avgjør alt. Det så vi sist under kampen on DNS. Var det kampen mot deserteringa som reddet seieren da? Slett ikke. Vi gikk fram de siste ukene fordi vi lærte hvem vi sloss mot og fikk bedre grep om hvordan vi skulle gjøre det. Ikke minst fikk mange entusiasmen igjen etter at de tvang seg sjøl ut blandt massene. Da forsto de at hverken SFD-masser eller andre var enig med SFD-ledelsen. Det gjaldt bare for oss å få tydelig fram for massene hva SFD-ledelsen virkelig mente. Samtidig blei de ikke slakta av massene da de la fram RF's politikk. I stedet skaffa de nye stemmer for RF og fikk øye på folk det skulle diskuteres nærmere med. De som kasta seg ut blandt massene oppnådde gode resultater. Jeg mener at masselinja fortsatt er nøkkelleddet i korrigeringa av NKS:

Samtidig er det andre politiske spørsmål vi føler oss usikre på og som krever tiltak. Mange mener at KUL og SV har ei dårlig linje på enkelte saker, men jeg tror det er mange ennå som betrakter dem som progressive med feil, ikke som borgelige grupper. Et annet viktig område er det nasjonale spørsmålet. Flere nevner jeg ikke her. Hvert lag har egne problemer som må løses for at laget skal fungere.

Til slutt finnes det et avvik i organisasjonen som må rettes. Det gjelder planlegginga. Mangelen på planer har slitt NKS ned den siste tida. Det har vært stadige skiftinger av planer. De som har vært , har ofte blitt dårlig fulgt opp. Planene har ikke hatt et vitenskapelig opplegg for å trygge organer som 3VK, Chilekom. og PF. Beretninga sier ikke mye om dette avviket. Det er et avvik som retter seg mot ledelsen (sentralstyret og DSene) i første rekke. For å rette disse feila trengs det sjølsagt ei kommunistisk kampholdning. Her kan ikke kameratene i sentrale verv og vanlige medlemmer sitte og vente at korrigeringa blir servert dem på ei silkepute. Hele NKS må sloss for å fette opp feila. Det vil bli en lang kamp. Vi får ingen lettvinde seire når borgelige feil hos oss sjøl skal rettes opp. De som vil desertere fra denne kampen må vi sloss tilbake i rekkene. Jeg tror likevel de vil være ganske få hvis vi gjennom denne beretningsdiskusjonen klarer å vise hvor vi har hatt avvik fra den politiske linja. Da får vi nok å kjempe mot. Vi vil få trua på at feila kan rettes opp. Om vi klargjør disse spørsmåla vil ikke desertering være noe problem.

K [redacted]

DESERTERING ER Å GI ETTER FOR REVISJONISTISK PRESS. Av A [REDACTED]

De borgelige arbeiderpartienes folle er å lure progressive vekk fra revolusjonen og kommunismen. Deres rolle er dermed også å prøve å oppløse den kommunistiske bevegelsen innafra.

Vi utsettes hele tida for revisjonistisk press, og vi veit at revisjonistiske ideer av typen : SV på vårt sted har ikke en reaktionær politikk" - har slått inn i våre rekker.

Vi så seinest i valgkampen i DNS at SFD også lurte oss med sin "røde frakk". DS i Oslo trudde SFD var umulig å avsløre for massene, dvs. progressive. DS sto for ei deserteringslinje i starten av valgkampen, vi trudde SFD var umulig å slå. Hvis den linja ikke hadde blitt korrigerert, da hadde vi tapt.

NKS ER IKKE GJENNOMSYRA AV DESERTERING - NKS ER EN KOMMUNISTISK ORGANISASJON
Vi vant slaget mot revisjonistene i DNS fordi vi korrigererte den politiske linja og gjennomførte diskusjoner i grunnorganisasjone, sto enhetlige på og sloss for den riktige linja. Flertallet av NKS medlemmene kasta seg ut i kampen mot SFD og vi vant!

MEN: Noen medlemmer fortsatte å havne på ei deserteringslinje. De sa: "Lagsdiskusjonene kommer ikke til å bety noen ting, - medlemmene orker sikkert ikke flere møter nå". Etter at vi vant sa de: "Det var ikke de ekstraordinære lagsrundene som gjorde at vi vant".

Svartmaling, manglende tillit til politikken vår og til medlemmene.

Hadde denne linja gjennomsyret NKS etter lagsrundene, da hadde vi tapt. Derfor betød valgkampinnspubten også et slag mot deserteringa. For flertallet av medlemmene i NKS sloss for å sette den riktige linja ut i livet. Noen få fortsetter å svartmale, og fremmer kapitulasjonslinjer.
DESERTERING ER DEN ALVORLIGSTE TRUSSELEN MOT KORRIGERINGA I DAG.

Noen hevder at det er feil det beretninga sier om desertering som viktigste trussel mot korrigeringa.

Jeg trur årsaken til at noen, som f.eks. kamerat K [REDACTED] i innlegget i dette nummeret, hevder dette, er at de ikke godt nok skjønner grunnlaget for deserteringa, nemlig det revisjonistiske avviket i NKS. Høyreavviket kommer fram på alle områder i politikken vår - i forholdet til partiet, i synet på organisasjonen, i planleggingen osv. - og på alle disse områdene må vi sette inn korrigeringsiltak. MEN det holder ikke lenge med en plan hvis den ikke er innretta på å konsolidere NKS på den moderne revisjonismens reaksjonære karakter. Det holder ikke med demokratiske og livlige diskusjoner i NKS hvis vi ikke innretter den på at vi må sloss mot revisjonistene i alle sammenhenger.

Når f.eks. vårplanen kommer, vil avnt. desertører si: "Det er bra med en plan, men den kommer aldri til å bli gjennomført". Desertørene vil hindre korrigering om en aldri så mye planlegger og har politiske diskusjoner. Derfor må vi sloss en beinhard ideologisk kamp mot alle kapitulasjonslinjer med det samme de dukker opp!
VI MÅ SLOSS FOR KORRIGERING!

DE MEST ÅPNE DESERTØRENE I SPISSEN FOR Å KAMUFLERE DESERTERINGA.

K [redacted] går imot at deserteringa er den mest alvorlige trusselen mot korrigeringa i dag. Det gjør også f.eks. P [redacted], som skreiv innlegget "Aktivitetsnivået i NKS er foe høyt" sammen med S [redacted] i forrige E-K-E.

Men - og det er viktig - det er stor forskjell på de argumentene K [redacted] bruker og de S [redacted] og P [redacted] bruker. P [redacted] og S [redacted]s innlegg i siste EKE var deserteringslinja rett fram. Det vi må gjøre, sier S/P, er å drite i klassekampen, og plukke ut enkelte oppgaver som "passer for NKS".

De sier at vi må velge den studentisolasjonistiske linja framfor "alle oppgaver som nivået i klassekampen til enhver tid krever det blir gjort noe med". S/P ble etter lagsdiskusjonen om beretninga oppfordra til å ta sjølkritikk, - det syntes de ikke at de hadde noen grunn til, men stod fortsatt på en åpent borgelig deserteringslinje.

Samtidig gikk f.eks. P [redacted] i lagsdiskusjonen i spissen for å angripe det beretninga sier om deserteringa.

Det er å prøve å kamuflere den klare reaksjonære deserteringslinja han sjøl står på. Det er å stå fast på at NKS bør bli en revisjonistisk organisasjon, - at vi ikke bør sloss mot kapitulasjon for revisjonistene.

S [redacted] og P [redacted] argumenterer i innlegget sitt FOR AT NKS SKAL BLI REVISJONISTISK. De støiler et program for desertering : NKS skal ikke godta at vi blir pålagt oppgaver "ovenfra". Dette må bety : Undergraving av sentralismen og løsriving fra partiet. NKS medlemmene må velge, enten å sloss for studentenes interesser, eller å følge klassekampens behov. Klarere kan ikke deserteringslinja knapt uttrykkes.

Den viktigste forskjellen på K [redacted]s og S [redacted] og P [redacted]s innlegg er at K [redacted] legger for dagen en undervurdering av revisjonismen og deres forsøk på å slå sprekker i våre rækker. Dette er alvorlig nok, og betyr at vi må skjerpe inn beretningsdiskusjonene på spørsmålet om revisjonismen. S [redacted] og P [redacted] forsvarer varmt revisjonistiske linjer, og dermed er det helt i orden at medlemmer i NKS kapitulerer for disse linjene dvs. deserterer.

Står de fast på linjene sine, betyr det at de sloss for revisjonistenes sak i NKS. Vi oppfordrer derfor S [redacted] og P [redacted] til å skrive hver sin sjølkritikk i neste E-K-E.

Vi oppfordrer samtidig alle medlemmer til å kaste seg inn i denne viktige kampen ! Skriv innlegg i E-K-E.

FRAM FOR EI KOMMUNISTISK KAMPLINJE I KORRIGERINGA!

A [redacted]

STUDENTENES BETYDNING I KAMPEN FOR SOSIALISMEN

Har studentene objektive interesser av sosialismen?

I forslaget til beretning til NKS 2. landsmøte blir det slått fast at det store flertall av studentene har objektiv interesse av sosialismen. Dette blir ikke begrunna med ei klasseanalyse her (som det i en artikkel i HMG 4/76, s.10 sies at NKS ikke har foretatt).

For en marxist er det bare ei klasseanalyse som kan begrunne ei slik tesa - en effektiv kamp mot KUL - tesa om at folk fra småborgerskapet bare kan vinnes enkeltvis for sosialismen, fordi småborgerskapet pr. def. er reaksjonært. En slik klasseanalyse av studentene i Norge i dag er nødvendig for å ta fotta på KUL-tesa.

Nå står det riktignok noe i forslaget som kan tolkes dithen at ::
-fordi det store flertallet tilhører småborgerskapet så har det objektive interesser av sosialismen. Men når fikk hele denne klassen objektive interesser av sosialismen? Det ville vel bety at den sosialistiske revolusjonen kunne gjennomføres på grunnlag av en klasseallianse mellom proletariatet og hele småborgerskapet - og at det ikke bare er "de arbeidende bønder og fiskere" (Røde Fane 2/76 s.3) - er strategiske allierte for proletariatet. Og den eneste forskjellen ville da bestå i at småborgerskapet vaklet fordi de tilsynelatende har mer å miste enn sine lenker. (I virkeligheten blir de like utbytta som proletariatet). Den ytterste konsekvens av dette standpunktet ville være at ingen kan leve i det menneskefiendtlige kapitalistiske samfunnet (heller ikke kapitalistene), og derfor har alle objektive interesser for sosialismen. Det er vel heller slik at deler av småborgerskapet vil kunne bedre stillinga si som småborger, og være knytta til at kapitalismen blir opprettholdt.

En må derfor avvise tesa om at hele småborgerskapet har objektive interesser av sosialismen, og dermed at studentene har objektive interesser av sosialismen fordi de er en del av småborgerskapet. Det er altså slik at en ikke kan snakke om småborgerskapet som noen enhetlig klasse - de gruppene, laga og sjikta som tilhører "småborgerskapet" står i ulik nærhet og fjernhet til proletariatet. J■■■.

(Innlegget til J■■■. er noe korta ned, red.)

HVORFOR VAKLER SMÅBORGERSKAPET J■■■ ?

Småborgerskapet vakler overfor revolusjone fordi di i motsetning til arbeiderklassen har med enn sine lenker å miste. Dette gjelder også arbeidende fiskere og bønder. Uten dette spesielle kjennetegnet hadde det ikke vært noen grunn til å skille dem bort fra arbeiderklassen i ei klasseanalyse.

Den andre sida ved småborgerskapet er at det har mest å vinne på en revolusjon. At det er utbytta og undertrykt av borgerskapet og at

framtida deres under kapitalismen er proletarisering. Det vil si økt utbytting og undertrykking. Derfor er arbeiderklassen og dets parti sin oppgave å vinne småborgerskapet for revolusjonen.

Når borgerskapet - i motsetning til småborgerskapet og proletariatet har objektive interesser av å opprettholde kapitalismen, er det fordi de tjener på systemet. Sjøl om det fører med seg en del ubehag å leve under de "menneskefiendtlige kapitalistiske systemet" er slike ubehag å foretrekke framfor å miste all makte si.

De arbeidende bøndene og fiskerne er blant småborgerskapet de som står proletariatet nærmest, som er dets viktigste allierte. Det er flere årsaker til dette. Her skal jeg bare ta med noen få. Tydeligere enn for mange småborgelige lag truer kapitalismen deres eksistens. De kommer i klart motsetningsforhold til staten og bankene (til forskjell fra f.eks. den lavere byråkrat i staten).

Som proletariatet produserer disse gruppene verdier, de er kroppsarbeidere.

Til slutt noen korte spørsmål til J. [redacted]. Hvilke småborgelige grupper har ikke objektive interesser av sosialismen?

Hvorfor har de i så fall ikke det?

K. [redacted].

TIL SPØRSMÅLET OM MASSELINJA .

Spørsmålet om masselinja er en viktig del av bertningsdiskusjonen. Vi har gjort grove brudd på den proletariske ideologien om at den kommunistiske masselinja som slår fast at "masseme er de virkelige heltene" og videre at det er "folket og bare folket som lager verdenshistorien". Hvis vi ikke har skjont dette kan vi ikke regne med å tilegne oss minimale kunnskaper engang sier Mao. Dette står i skarp kontrast til borgelig ideologi som dyrker "enkeltheltene".

For kommunister påviler det ansvar om å propagandere for sosialismen og i den daglige kampen fremme og slåss for massenes interesser. I et lag har det kommet motsigelser på å kjempe for dagskampen fordi "massene kan få det så bra, og da vil de ikke slåss for sosialismen". Det er en idealistisk og oppkonstruert motsigelse. Situasjonen i dag er at vi rammes av en rekke angrep som vi ikke tar opp kampen mot i det hele tatt. Et annet viktig punkt de tar feil på, er at vi aldri kan sikre interessene til arbeiderklassen og folket under kapitalismen. Alt vi oppnår er bare midlertidige seire. Vi slåss for at gjeldsbyrden og fenta ikke skal stige for studentene, sjøl om vi ikke har illusjoner om at vi skal greie å slå tilbake alle angrep fra staten. Å tro noe slik ville være kortsiktig og økonomistisk, - fordi vi ensidig ville rette kampen mot det. Det ville spredd defaitisme når vi så at vi ikke var i stand til å slå tilbake angrepene.

Den kommunistiske masselinja hviler på at massene har en potensiell stor entusiasme for sosialismen. Det er et prinsipp for oss å reise massne til kamp for dagskrav, men det er ikke noe strategisk mål. Vi lærer mye i dagskampen som vi drar nytte av i kampen for sosialismen. Hvor mye lærte vi ikke om klassestaten og politiet under aksjonene på Hammersborg. Det er vanskelig å forsvare fredelig overgang til sosialismen i slike situasjoner. Vi vant ikke kampen mot den nye valglova, men vi heva nivået til mange studenter på spørsmålet om statens rolle.

Vi må forene interessekampen og kampen for sosialismen. Det er ikke et spørsmål om enten eller. Og en ting må vi ha klart for oss, - det er bare gjennom sosialismensæier at vi kan sikre arbeiderklassen og folkets interesser varig.

FRAM FOR EI KOMMUNISTISK MASSELINJE !

K [REDACTED].

Vi oppfordrer folk til å skrive innlegg som fremmer synspunkter på hvordan korrigeringa av masselinja har vært siden årsberetninga for NKS i fjor.

PARTIET LEDEK NKS

Beretningsforslaget slår fast at AKP(m-1) er arbeiderklassens generalstab i dagskampen og i kampen for sosialismen, og at NKS er underlagt partiet på alle plan. I NKS er det liten forståelse for hva dette betyr, og hvorfor det må være slik.

Når vi har diskutert studentenes særtrekk, har vi pekt på spesielt to trekk. For det første at de er lett å bevege, at de griper nye ider fort. Dette er et trekk som gjør det mulig å mobilisere mange studenter for progressive ideer, men det er også et trekk som gjør dem ustabile politisk, et grunnlag for vakleing. For det andre at studenter frykter disiplin og organisasjon. Begge disse trekkene har sitt grunnlag i studentenes stilling i samfunnet og vil alltid være tilstede.

Den eneste måten et kommunistisk studentforbund kan bekjempe disse trekkene på er nettopp å knytte seg tett sammen med, og stille seg under ledelse av de mest konsekvente og best organiserte og disiplinerte forkjempere for arbeiderklassen, det kommunistiske partiet. Det kommunistiske partiet har de trekkene som et studentforbund mangler, fordi det består av de mest fremskredne i arbeiderklassen, og fordi det har en revolusjonær teori. Et slikt parti er AKP(m-1).

HVA HAR PARTIETS LEDELSE BETYDD

La oss se på noen eksempler: Korrigeringa av høyreavviket.

Det var partiet som starta denne kampen. NKS starta ikke korrigeringa av seg sjøl, men har tvert imot gjort grove feil som i realiteten har sabotert korrigeringa, - vulgarisering, deserteringslinje osv.

Et av kjernespoersmala i kampen mot høyreavviket er å trappe opp kampen mot sosialimperialismen. Hadde det blitt noen kamp mot sosialimperialismen 24. aug og 11. sept i år, uten partiet. Nei, tvert imot så prøvde NKS-ledelsen i Oslo å sabotere denne kampen, og det var bare partiets aktive inngripen som gjorde at det ble gjort et minimum.

Uten partiets ledelse hadde NKS langt på vei vært i ferd med å legge ned kampen mot den moderne revisjonismen og sosialimperialismen både internt og eksternt. NKS hadde vært på full fart mot å bli revisjonistisk.

NKS, OGSÅ ORGANISATORISK UNDERLAGT PARTIET

Hvorfor må NKS være organisatorisk underlagt partiet? La oss heller snu på det og se på hva det vil bety at NKS er organisatorisk uavhengig, men politisk underlagt. Vitsen med å hevde at NKS skal være organisatorisk sjølstendig er sjølsagt at samme som å hevde retten til å stå på ei anna politisk linje enn partiet. Hvis partiet sier at før 1. mai så er mobilisering til FFF det viktigste for alle kommunister, mens NKS sier at studier er det viktigste, så vil organisatorisk sjølstendighet bety at partiet ikke kan gi NKS direktiv om å prioritere 1. mai.

Ser vi på historia til NKS, så ville den linja som NKS har lagt opp til ført med stormskritt mot revisjonismen hvis den var blitt holdt fast på. Den organisatoriske sjølstendigheten ville vært en plattform for retten til å utvikle NKS til en revisjonistisk organisasjon.

Derfor må NKS være underlagt partiet organisatorisk også.

RØD FRONT VALGKAMPEN HAR KJERPET KAMPEN MOT DEN MODERNE REVISJONISMEN

Jeg vil først understreke at vi har vunnet en viktig seier i DNS i høst, og at dette var avhengig at vi fikk en riktig analyse av fevisjonistene og en politisk mobilisering av medlemmene. Dette er mer utdypet i oppsummeringa av valgkampen. Jeg skal her ta opp tre spørsmål som karakteriserer feila våre som alvorlige høyrefeil og som det er motsigelser på i organisasjonen.

VI SKULLE HATT EN HØVEDOPPGAVE I HØST = RØD FRONT

Ledelsen har fra tidlig av gått i spissen for ikke å ta stilling til hva, som var den viktigste oppgava for NKS i høst. Vi har unnskyldt oss med at rekruttering og RF var vike viktige, for ikke å snakke om streikestøtte og interessekamp. "Vi klarer ikke, vi makter ikke å prioritere, alt er så vanskelig. Hvorfor sa vi det?"

Jo, fordi vi ikke skjønnte hvilken fiende vi kjempet mot. Vi skjønnte ikke at det var borgerskapet som organiserte et angrep på studentene, på alle progressive gjennom sone "røde" hjelpegutter i USV i forma SFD. Vi undervurderte grovt revisjonistene. Vi hadde ikke trudd at de kunne organisere en så kraftig offensiv mot RF.

Kameratene har helt rett når de krever av ledelsen at de stiller en hovedoppgave, men hadde det blitt stilt en hovedoppgave i høst er det sannsynlig at det ikke hadde blitt RF, men rekruttering eller interessekamp (som vi gjorde for skolene). Jeg mener at diskusjonene om hovedoppgava fungerte til å hindre oss i å ta opp kampen mot SV og SFD. Diskusjonen inneholdt aldri noen grundig analyse av hvem som var hovedfienden, hva som var den alvorligste trusselen mot studentene dette semesteret.

Vi resonerte slik: Uff, vi er så få, vi gkor så dårlig arbeid. Vi må i alle fall bli fle. Rekrutteringa må bli hovedoppgave!"

Kamerater, jeg mener at både interessekampen og rekruttering er svært viktige oppgaver, men hva ville konsekvensene bli av ikke å ta opp kampen mot revisjonistene når de ~~for opp~~ ^{konsentrerer} kampen om RF? Jo, det ville betydd at forsvarere av den fascistiske staten Sovjet, at streikesabotører og forredere av arbeiderklassen og studentenes kamp hadde vunnet i DNS, med vår hjelp

DS gjorde to alvorlige feil mot den kommunistiske linja i dette tilfellet. For det første: Vi saboterte prinsippet om at det alltid et en hovedoppgave. Vi gjorde det til en fordiskusjon om en eller to oppgaver og skjønnte ikke betydningen av å konsentrere kreftene og stå samlai slaget mot hovedfienden. For det andre: Det mest alvorlige høyreavviket var at DS ikke pekte ut RF som hovedoppgave og dermed unnlot å ta opp kampen mot den moderne revisjonismen.

Det er avgjørende å ha en korrekt analyse. Det at vi i starten av valgkampen hadde en feilaktig analyse av SFD, fikk seinere stoer politiske konsekvenser. Vi lot revisjonistene vinne flere seire og organisere mange progressive rundt sin reaksjonære linje.

De vant politiske seire på møtet om PLO, kninneekampen og verdenskrigen. Vi oppsummerte kritikk av DNS og saboterte muligheten av at hele NKS skulle kaste seg inn i kampen ved ikke å mobilisere medlemmene politisk gjennom ei riktig politisk analyse. For å understreke alvorret i dette vil jeg ta eksempelet med en krigssituasjon i Norge. Hvis vi har en analyse som sier at det norske borgerskapet er hovedfienden, også under en okkupasjon, vil jo det medføre at vi retter våpnene mot borgerskapet og lar okkupantmakta gå fri med vår hjelp. Dette blir ikke noe annet enn forrederi mot arbeiderklassen og folket.

2. Vi dekket oss bak formdiskusjoner i første del av valgkampen.

Nesten til halvve valgkampen var over, var kommunistene og RF-aktivistene medt opptatt av å oppsummere massenes kritikk og vår egen kritikk av DNS. Jeg mener at deler av denne kritikken var korrekt (f.eks. at politikken ble altfor dårlig forklart for massene i salen), men at formdebatten primært fungerte som et skalkesjul for å diskutere det politiske innholdet i RF sin politikk kontra revisjonistenes linje. Jeg syntes lenge det var lettere f.eks. å be folk komme med sin kritikk og diskutere den framfor å diskutere Angola, Kinas utenrikspolitikk, at Sovjet er en fascistisk stat, at Svalbard er norsk land, osv.

Det betyr at DS la seg flate for SFD sin taktikk, nemlig å så forvirring om vår politikk og tåkelegge sin egen reaksjonære politikk. Dette er egentlig den samme linja som DS har hatt for korrigerings og kritikkbevegelsen i høst internt: Vi kritiserer og maler faen på veggen og trekker oss fra kampen, deserterer når vi har oppsummert alle feila. Det var en linje for å legge ned NKS, det var en linje for å sikre SFD seieren i DNS.

Jeg mener at vi, gjennom partiets korrigerings og ledelse av oss, klarte å snu denne utviklingen for valgkampen. Det var bare en riktig politisk analyse som kunne korrigere oss og ikke en kritikkbevegelse. Gjennom politisk mobilisering av grunnorganisasjonene på en riktig linje, klarte vi å forstå og propagandere at SFD var forrædere av arbeiderklassens kamper, vi propaganderte mot Sovjets trusler i Barentshavet, at vi må forsvare den nasjonale sjølråderetten. Vi klarte å splitte SFD på disse spørsmålene og vi klarte å vinne mange bra SFDere over på en riktig linje og til å stemme Rød Front.

KAMP MOT UNNFALLENHET OVERFOR DEN MODERNE REVISJONISMEN BÅDE I OG UTENFOR NKS:

3. DET ER MOTSIGELSER I NKS PÅ NØDVENDIGHETEN AV VÆPNA REVOLUSJON.

Jeg mener at årsaken til at mange kamerater stod på at væpna revolusjon ikke skulle stå på RF-plattformen, er at kameratene har motsigelser på væpna revolusjon og spørsmålet om sosialismen. De skjulte dette for seg selv ved å hevde at massene ikkeville gå med på denne parola, - at det var en maksimumsparole.

(Forts. s. 13.)

Jeg mener videre at også de som faktisk var for væpna revolusjon i plattformen propaganderete dette på et opportunistisk grunnlag. Også de skjov massene foran seg når de sa ta grunnen til at den var riktig å ta med væpna revolusjon i plattformen, var at studentmassene var for det. De sa ikke noe om hvorfor væpna revolusjon var den eneste veien til sosialismen. De sa ikke noe om hvorfor Rod Fronten måtte vinne studentene for væpna revolusjon og sosialismen.

Denne feilaktige linja kom skarpest til uttrykk på det første allmøtet for RF, men den står hos mange fremdeles. Denne motsigelsen har ført til at vi er altfor unnfalende med å propagandere nødvendigheten av væpna revolusjon i valgkampen. Vi vet samtidig at vi kan ta SFD kraftig på dette spørsmålet, og vi vet at våre sympatisorer og mange progressive har motsigelser på veien til sosialismen og gjerne vil diskutere dette.

Derfor er denne unnfalenheden et høyreavvik i forholdet til kampen mot revisjonismen eksternt og i forhold til den kommunistiske masselinja.

Hva sier SFD om væpna kamp. Sitat fra valgavisa deres : "DERSOM kapitalen mobiliserer hele sitt voldelige undertrykkelses apparat for å forsvare sitt diktatur (som alle historiske eksempler hittil har vist oss), må arbeiderklassen sjølsagt ta sine nødvendige mottiltak. Den gamle borgelige staten kan ikke bli en stat som tjener folkeflertallets interesser. Den gamle stat må brytes ned. Den nye statens grunnorganisasjoner er arbeiderrådene." (Mine uthevninger).

Altså, dersom, hvis, såfremt, ifall borgerskapet skulle komme til å gripe til våld, så må arbeiderklassen beskytte seg, altså defensiv bevæpning. Linjegods, Hustad, Hammersborg, Taiwan-operaen, er vel alle eksempler som det ikke er noe å lære av hva borgerskapet gjør når det ser sine interesser truet. Arbeidermakta skal eksistere, sier SFD, uten å nevne noe om hvordan arbeiderklassen skal erobre statsmakta, hvordan denne kampen skal ledes, og hvordan borgerskapet vil stille seg til dette.

I en revolusjonær situasjon kjemper proletariatet med sine allierte mot borgerskapet om hvem som skal ha statsmakta. Proletariatets mål er å knuse den staten som er borgerskapets undertrykkelsesapparat over arbeiderklassen. Derfor sier kommunistene at arbeiderklassen må gå til offensiv kamp for å knuse staten og ikke til defensiv kamp som SFD sier.

Når borgerskapet kjører voldsapparatet sitt mot streikende arbeidere, mot studenter, mot barn og ungdom som forsvarer ungdomsklubben sin, hva vil da ikke borgerskapet bruke av vold når de virkelig er truet, når de står i fare for å miste sitt eksistensgrunnlag? Kommunistene er ikke voldsromantikere og for vold i for seg, men er det noe grunnlag for å anta at borgerskapet vil gi fra seg statsmakta bare arbeiderklassen får flertall på Stortinget ?

(Fors. s 14.)

Det er dette revisjonistene hevder. Deres mål er ikke sosialismen. Deres mål er sjøl å erobre statsmakta, styrke statskapitalismen sikre sine egne interesser og knytte Norge til det fascistiske Sovjet.

Er det ikke da vår oppgave kamerater, å avsløre for studentene at SV og SFD sin linje ikke fører til sosialismen. Vi må propagandere at det var den væpna kampen som frigjorde kineserne, albanerne, vietnameserne, kampuchanerne, og som vil frigjøre folkene i Zimbabwe, Asania, Palestina og som vil føre til sosialismen i Norge.

Mao sier at massene har uuttømmelig entusiasme for sosialismen. Vi sier at studentene er for sosialismen. Men, skal denne entusiasmen vendes til Chiles blodbad, til statsmonopolkapitalisme eller til virkelig sosialisme og arbeidermakt? Det avgjør en riktig kommunistisk linje for kampen. Jeg vil påstå at vi et mye prega av revisjonismens "fredelige" propaganda når vi ikke har gått mer offensivt ut med å propagandere væpna revolusjon i valgkampen i høst.

Rottene til disse feåla mener jeg ligger i at vi sjøl vakler på spørsmålet om sosialismen, fordi vi er intellektuelle, at vi tilhører småborgerskapet. Enver Hoxha sier: "Når arbeideren blir kommunist, vet han at han vil slåss, at han vil streike, at han vil komme i konflikt med borgerskapet og at han til og med risikerer å bli drept, men han har bare en fiende og det er den ytre fienden - kapitalismen. Den intellektuelle må på sin side føre kamp på to fronter, mot seg sjøl dvs. mot sån småborgelige bagasje - og mot den ytre fienden, kapitalismen. Forat en intellektuell skal oppnå sosialistisk bevissthet må han bli rettleda, herda i praktisk arbeide, skolert på nytt, gjennomsyra med marxist-leninistisk teori. Dette uopphørlige arbeidet med han må bli foretatt av arbeiderklassen og dets parti"

(Står i siste nr. av 4. mai.)

BEKJEMP HØYREAVVIKET I NKS - STYRK BÅNDENE TIL ARBEIDERKLASSENS PARTI

AKP(m-1).

Skrevet av en kamerat i Distriktstyret.

"Dæven der fekk SV-hordane seg en på trynet", dette sa ein kamerat etter Stalin-møtet i haust. Kva er dette utsagnet uttrykk for? Jau, mange kameratar ser alle som har tenkt å stemme SFD som pestbefengte bandittar, og kameratane tek konsekvensen av dette ved å halde seg langt borte frå desse folka, eller endå verre å skjelle dei ut som proimperialistar og streikestøttesabotørar: Det er ideen om ei svær masse folk som er konsoliderte revisjonistar, og såleis borgarskapet si sosiale støtte kvar dei går og står. Ideen puttar ein ærleg fyr som til dømes er påverka av borgarpressa og tviler ærleg på om ruteknusinga på Norsk Champignon var bra i sekk med det "råtne egget" - Morten J. [redacted]. Og det er klart i slikt selskap utviklar ikkje fyren seg alltid så bra. Kameratar, dette er det åpne høgreavviket i høve til den moderne revisjonismen i ny frakk, vulgarisering av kampen mot høgre avviket er et godt uttrykk for dette synet. Konsekvensen er å overlata alle og einkvar som er påverka av borgarskapet og revisjonistane sin propaganda til propagandistane sjølve, altså til dei reaksjonære. Dette synet sit sterkt mellom oss, til dømes oppsummerte nokre kameratar etter ein standsaksjon under valkampen at dei vart overraska over at så mange både støtta Zinken-streiken, Champignon-streiken, var mot Sovjet sine overgrep, ja, faktisk var samde med oss i at Sovjet var ei fascistisk og imperialistisk supermakt, men likevel skulle dei stemme SFD. Dei har våre idear som ein kamerat sa. No er det sjølsagt ikkje slik at alle SFD'arar som ikkje er heilt samde med oss til dømes i synet på Sovjet er reaksjonære. Døme med standen viser likevel særskilt klart kva resultat avvika fører til. Eit anna døme er jenta som var med i den djupt reaksjonære revyen til SFD. Mange kameratar gjorde seg vel opp sine tankar om det "svinet", men faktum var at jenta på ingen måte var noko "svin". Tvert i mot meinte ho at RF var bra og var på ingen måte konsolidert på SFD sin reaksjonære politikk. Ho gjekk til dømes i 24-august demonstrasjon i år. Gjennom kameratslege diskusjonar kan ho vinnast både for RF og NKS. Vidare USV'aren som stod og selde NY TID med dei svarte åtaka mot dei streikande i Odda. Etter kameratslege diskusjonar stakk fyren NY TID i lomma, bante på at han ikkje skulle selje det nummeret av NY TID. Han skulle sida vurdere å bli med på studiesirkel i NKS etter jul. Eg ser på han som ein ærleg fyr som absolutt kan og må vinnast, men det hadde nok ikkje skjedd om han hadde blitt utskjelt for møkka han selde. Kameratane bør også ha i mente alle dei laga av Sosialistisk Ungdom som har vorte sprengt i fillebitar, og "fillebitane" har vorte medlemmer i den kommunistiske rørsla. Desse døma viser det korrekte prinsippet med å skille leiing og massane i dei borgarlege arbeidarpartia. Me skal slost for einskap med massene av medlemmer og sympatisører på eit klassekampgrunnlag, og isolere dei frå dei reaksjonære leiarane. Både det åpne høgre og vulgariseringa bryt med dette prinsippet. Det åpne høgre ser både dei revisjonistiske leiarane og massene som er påverka av dei som progressive. Vulgariseringa stemplar alle som reaksjonære. Begge ideane er grunnfalske og tener dei revisjonistiske høvdingane, folk som me skal føre hard kamp mot og avsløre som det dei er, borgarskapet sine agentar. Valkampen i DNS, og særleg sluttfasa, var eit svært framskritt for NKS i kampen mot desse to revisjonistiske syna på dei borgarlege arbeidarpartia. Gjennom grundige diskusjonar vann me mange SFD'arar over til raud Front, ja enkelte og for NKS. Likevel har me mykje att, me kan vinne langt, langt fleire for ein kommunistisk politikk. Eg er til dømes sikker på at fleirtalet av dei vel 900 som stemde SFD kan vinnast, men ikkje gjennom frasete proklamasjonar, nei det må eit systematisk og grundig massearbeid til. Kameratar, tenk over dette når me skal halde fram med kampen mot borgarskapet til våren i DNS. Både SFD, KUL og Grønt Gras stiller visst, men det er me som avgjer om Raud Front skal vinne valet!!!

Tidlegare SV'ar.

MOBILISERINGA AV GRUNNORGANISASJONEN I NKS AVGJORDE KAMPEN MOT BORGAR-
SKAPET I DNS.

I samband med sigeren til Raud Front har sentralstyret sendt ei helsing

til medlemmene i NKS/Oslo der det vert slått fast at det var avgjerande vendepunkt i valkampen når grunnorganisasjonen vart mobilisert. Einskilde kameratar har reist tvil ved denne påstanden, ja dels gått mot den. Desse kameratane tar feil, dei har varninga mot seg, det vëser sluttfasa i valkampen om kameratane undersøker.

La oss difor sjå nærare på denne sluttfasa. Kameratane hugsar at situasjonen var langt frå lys, tala over dei som hadde skaffa seg klipp viste at me ikkje hadde fleirtalet av korta og at tendensen i utviklinga gjekk mot oss. Slik var altså stoda då heile grunnorganisasjonen vart samankalla, grundige diskusjonar med avrøstingar gjennomførte og målsettingar for massearbeidet sett. Dette gav resultat, vaklarar og SFD'arar vart oppsøkte og diskutert med, progressive som ikkje hadde skaffa seg klipp vart mobiliserte osv. På siste møtet der det vart selt kort fekk me det store fleirtalet av dei 300 korta, og når me veit at differansen på generalforsamlinga berre var 280 stemmer til vår fordel, då skulle dette i seg sjølv vere klart som blekk: mobiliseringa av grunnorganisasjonen resulterte i flesteparten av desse korta. Vidare kva vart utviklingstendensen elles? kvar gjekk vaklarane? DEI GJEKK KLART TIL OSS. Eg har enno ikkje høyrte om ein einaste som gjekk frå RF til SFD, men derimot veit eg om mange som gjekk retta vegen, og det som resultat av grundige diskusjonar: Dei kameratane nektar for dette er anten både blinde og dave, eller så er dei byråkratar som sit isitt høge tårn langt og trygt frå alt massearbeid.

Elles er det interessant at revisjonistane i siste nummer av Universitas "oppsummerer" valkampen på ein måte som i innhald er lik den nokre kameratar står for. Revisjonistane syt over at "dårleg disiplin og liberalisme felte SFD". Kameratane som er usande i den delen av oppsummeringa her, må meine at det ville vere samme fan om grunnorganisasjonen gjennomførte dei siste møterundene: Raud Front ville ha vunne likevel. Begge desse syna står for ei line som seier at liberalisme og disiplin kjem dalande ned frå himmelen. Idealisme er eit godt ord for dette. Nei, SFD tapte fordi fleirtalet av medlemmene i NKS vart mobiliserte på ei rett politisk line. Dette medførte mellom anna det borgarane i Universitas kallar liberalisme, dette er nemlig ikkje uttrykk for anna enn at svært mange som hadde tenkt å stemme SFD vart frustrerte og mista mykje av gløden for den "revolusjonære" fronten gjennomvære diskusjonar med dei, og difor heldt dei seg borte! Så får Morten J. [redacted], Universitas og co brøke så mykje dei orkar om dårleg disiplin, me skal gjøre vårt til at den fan ikkje vert betre i framtida.

Dei kameratane som går mot denne delen av oppsummeringa må tenkje over kva tankar som virrar i hua deira. Kameratane må heller ikkje løyne seg bak det faktum at ikkje heile grunnorganisasjonen vart mobilisert, eller at frontoppbygginga er dårleg. Begge deler er rett, og me må kjempe for korrigering her og! Likevel står det klippefast at mobiliseringa av grunnorganisasjonen var avgjerande og at det var ein viktig siger i kampen mot høgreavviket: Dei kameratane som ~~ikkje~~ har vore eller er usande i dette får anten øve skikkeleg sjølvkritikk her eller halde fram diskusjonen gjennom innlegg.

N. [redacted]

VI HATER IKKE REVISJONISMEN.

OM vi i høst hadde gått ut i valgkamp med DKSF - hvis de hadde vært hovedfienden, hadde det vært enkelt. Når de forsøkte å framstille Kissinger som fredsdue for i Afrika, skulle vi uten å nøle vist til USA's svarte historie over hele verden. En stakkar som hadde reist tvil ved USA, spurt om de ikke også gjorde noe bra, ville vi ikke vært nådig mot. Men hvordan var det i høst mot SFD? Sjøl mente jeg at SFD var for Sovjet (de kalte jo Sovjet ei anti-imperialistisk kraft). De var mot streiker, feks. Linjegods). De var mot revolusjon (de talte fromt for den fredelige veien). Alt dette mente jeg om SFD. Likevel tok det lang tid før jeg fikk fres på agitasjonen mot dem. Hva skyldtes det? For min del skyldtes det ikke først og fremst manglende kunnskaper om Sovjet, streikekampene eller veien til sosialismen: Årsaken kan bare ha vært en. På tross av et overveldende bevismateriale, trodde (håpet?) jeg fremdeles på at SFD-ledelsen tross alt mente det bra. Ja, jeg var vel egentlig redd for at harde spørsmål fra oss på Sovjet, streikekampene og revolusjonen ville få dem med på ei riktig ~~bra~~ side. Men hva skjedde da vi tok kraftig fatt i deres pro-imperialistiske og streikebryterske standpunkter? De krøyp ikke til korset. Tvert om. Så lenge de klarte det, forsøkte de å trekke seg unna konkrete svar. Ved at vi ikke slapp de trådene vi holdt, blei de til slutt nødt til å svare. Og fordi de er revisjonister, og fordi revisjonister er reaksjonære, kom det reaksjonære svar.

Jeg tror flere har hatt det samme synspunktet som jeg. En revisjonist er en som står åpent fram med alle sine reaksjonære, pro-imperialistiske synspunkter. Så fort de dekker over standpunkte sine, blir vi forvirra og vi nøler med å trekke av dem frakken. Men kamerater, borgerskapet hadde ikke trengt noe revisjonistparti hvis alle revisjonister skulle stå åpent fram med det de sto for. Da hadde de klart seg med partier som DNA og Høyre. For at revisjonismen skal fungere, for at den skal kunne forvirre slike som oss, må den dekke til standpunktene sine. Når den gjør det må vi ikke nøle. Vi må gå til angrep og rive frakken av revisjonistene. Trygge på at massene vil rygge tilbake for det de da sier.

K. [redacted]

Nedenfor er slutten på artikkelen som starter på s. 18.

[redacted]

DKSF satt i styret og SFD sloss for makta. Når vi ikke har avslørt SFD enda grundigere for massene, skyldes det ikke mangel på saker å ta dem på, men redsel for å ta kamp mot dem og revisjonistiske ideer hos oss sjøl. Veien å gå for å rette opp dette er ikke valgsmarbeid, som bare vil forvirre massene enda mer og spre illasjoner, men en grundigere, mer prinsippfast og mindre sjablongmessig kamp mot dem ;

ENHET MED SFD I ANNEN VALGOMGANG?

Under beretningsdiskusjonen i laget vårt var det flere kamerater som argumenterte for enhet med SFD mot DKSF i en eventuell annen valgømgang i DNS mellom SFD og DKSF. De begrunna standpunktet med følgende argumenter:

1. Massene trøn SFD er bedre enn DKSF. Oppfordring om boikott fra kommunistene ville isolert oss fra massene.
2. SFD er som DKSF en reaksjonær gruppering. Men SFD vil i motsetning til DKSF kunne presses til enkelte riktige standpunkter og initiativ.
3. Vi vil lettere kunne avsløre revisjonistene ved makta i DNS enn om DKSF satt ved makta.

Sjøl vil jeg karakterisere disse ideene som en grov undervurdering av revisjonistenes rolle som borgerskapets siste og viktigste politiske skanse i arbeiderklassen, og som et knefall for de mest tilbakeliggende ideene blant massene.

Lenin sier: "Det er et faktum at "borgerlige arbeiderpartier" som politisk foreteelse alt har oppstått i alle framskredne kapitalistiske land, og at uten en uforsonlig kamp over hele linja mot disse partier - eller, det er samme sak, grupper, retninger osv. - kan det verken bli tale om kamp mot imperialismen eller om marxisme eller en sosialistisk arbeiderbevegelse."

Er det ved å stemme SFD subsidiært at disse kameratene vil føre "...uforsonlig kamp over hele linja" mot SFD?

Til I: Dette er et argument for øyeblikkelig nedlegging av alle revolusjonære organisasjoner, fordi massene sikkert og visst ikke er interessert i revolusjon i dag. De kameratene som står for dette argumentet ~~isåvid~~ søker enhet på borgerskapets, ikke klassekampens, grunn. Kommunistenes oppgave, også i DNS, må være å reise massene av studenter til kamp mot alt borgerskap og mot alle typer borgerlige ideer. I den grad massene slutter opp om revisjonistiske grupperinger som SFD skyldes det først og fremst vårt eget høyreavvik med unnfalleshet og sjablonger mot revisjonistene i stedet for en prinsippfast og uforsonlig kamp mot dem.

Til 2: Resolusjoner og vedtak på vegne av DNS blir fatta av medlemmene på møtene. Om disse blir bra eller dårlige avhenger m.a.o. av vår egen mobilisering og av vår egen innsats på møtene, helt uavhengig av vilken borgerlig fløy som sitter i styret. Og styrets egne uttalelser og initiativ? Jeg er helt uenig med de kameratene som tror at SFD vil kunne presses til initiativ som betyr virkelig støtte i kampen mot borgerskapet og imperialismen. Tvertom vil SFD i styret bety diverse uttalelser som pår revisjonistisk vis fyrer opp under hetsen mot streikende arbeidere (under merkelappen "Kritisk støtte"). Det vil bli tatt initiativ for å støtte Sovjet-leda organisasjoner og bevegelser over hele verden. Det vil komme uttalelser som håner den nasjonale kampen for sjølråderett, uttalelser som i Håkon Lie-stil splitter arbeiderklassen fra dens strategiske allierte i småborgerskapet, uttalelser som håner og hetser mot studentene og interessekampen, uttalelser som kaller statskapitalisme, og sosialimperialisme for sosialisme og progressivt.

Denne politikken, som vi vet vil komme fra et SFD-styre i DNS, mener enkelte kamerater at vi skal anbefale massene å stemme for, fordi det kanskje kan oppstå en situasjon hvor SFD kan bli pressa til et riktig standpunkt! Disse kameratene velger i praksis pest framfor kolerag og har gitt opp trua på at massene kan mobiliseres mot begge sjukdommene. De bekjemper i praksis teorien om de borgerlige arbeiderpartiene (-gruppene) som borgerskapets avdeling innen arbeiderklassen (den progressive studentbevegelsen), og som det viktigste ~~instrument~~ politiske instrument for å hindre revolusjon. De setter taktikken framfor strategien, som er det samme som å forkaste strategien.

Til 3: Kameratene som hevder dette synes det er vanskelig å avsløre SFD. Kommer SFD bare i styreposisjon, vil de avsløre seg, og vi skal ta rotta på dem. For det første består SFD i all hovedsak av SV/USV-medlemmer som derfor er knytta til SV's politikk. For det andre har SFD markert klare råtne og revisjonistiske standpunkter i en hel rekke viktige saker, uten at de har sittet i styret. Det samme ville de blitt tvunget til om